

[Thestrup.]

hvor der udtrykkeligt står, at ejendomsretten er ukrænkelig. Jeg går dog i hvert fald ud fra, at vi alle herinde er enige om at overholde grundloven.

Oppositionen vil ikke bestride, at den samfundsskabte værdi tilkommer samfundet, men hidtil har den værdistigning for de faste ejendomme, der skyldes pengeforringelsen, ikke været betragtet som samfundsskabt. Det er netop denne, man nu vil tage med det forslag, der er fremsat her. Kan det ærede medlem ikke se, i hvor høj grad et politisk flertal, hvis en sådan regel gælder, kan blive interesseret i at skabe inflation for derved at bemægtige sig værdier, der med fuld ret er erhvervet af andre?

Det ærede medlem talte om, at de grund-sætninger, vi har holdt på, begunstigede de besiddende. Det er naturligvis klart. Det er helt rigtigt, at der ligger i disse en beskyttelse for besiddelsen. Men hvorfor tror det ærede medlem, at alle samfund, alle kultursamfund i hvert fald, har beskyttet besiddelsen? Det har de netop gjort af den simple grund, at besiddelsen som sådan, den private ejendomsret som sådan, er en af de vigtigste drivkræfter i et samfund. Den får mennesker til at arbejde, til at spare op, og den kan i virkeligheden ikke undværes. Det gælder ikke alene for dem, der besidder noget i forvejen, det gælder også for dem, der ikke i forvejen besidder noget. De arbejder frem mod at komme til at besidde noget. Jeg kan ikke lade være at tænke på, om man gør sig klart, hvor mange arbejdere, hvor mange tjenestemænd og funktionærer der netop ved at få deres egen ejendom har skabt sig en relativt stærk stilling, fordi det, at de ejer en fast ejendom, beskytter dem imod inflation. Det er ikke så ligetil at forkaste ejendomsretten og heller ikke den del af den, der altid har været ejendomsrettens grundform: ejendomsretten til jord, til fast ejendom.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Jeg skal forsøge at begrænse mig til det almene. Det er selvfølgelig svært at holde sig til det mere principielle og lade være at beskæftige sig med enkeltbestemmelser, når så mange enkeltbestemmelser forekommer den ene

eller den anden at have principiel betydning.

Jeg føler mig ikke helt overbevist af den redegørelse, boligministeren gav vedrørende § 3 i boligbyggerilovsforslaget om finansministerens bemyndigelse til at optræde på obligationsmarkedet, og jeg går ud fra, at vi kan få lejlighed til at drøfte dette spørgsmål noget mere i udvalget.

Det ærede medlem hr. Thestrup fremsatte i går den udtalelse, at det konservative folkeparti meget tidligt havde erkendt, at huslejestoppet havde uheldige følger, og gang på gang havde påvist, at det var umuligt at fastholde huslejeniveauerne, men at det var umuligt for dem at vinde tilslutning til deres tanker. Jeg spurgte i går om, hvornår det var sket, og hørte for et øjeblik siden, at der dermed var tænkt på, at de konservative i 1951-lejeloven, som blev gennemført under det venstre-konservative ministerium, ville have givet grundejerne lidt flere procenter. Det ærede medlem nævnte også, at jeg var medlem af det udvalg, hvor vi drøftede, om man kunne gå videre, og at det var en mindretalsregering, som ikke sådan uden videre kunne få udrettet noget. Ja, det var det. Der foregik et lille-bitte tilløb fra den daværende boligministers side, men det førte ikke til noget. De konservative kom ikke med noget som helst forslag, vi kunne ikke få nogen real drøftelse af sagen. Som jeg sagde i går, trak ministeren sig omgående forskrækket tilbage. Jeg har aldrig — og det er der vist heller ikke andre her i tinget, der har — været i tvivl om, at det konservative folkeparti på ethvert tidspunkt har været villigt til at give grundejerne noget mere, end de har fået, men noget virkeligt initiativ til en ophævelse af huslejestoppet og en huslejudligning er der ikke kommet fra det konservative folkeparti.

Dette skulle være en principiel debat, og det er sådan, at i en principiel debat bliver der altid talt store ord, og efter min mening for store ord. Det blev der vist også på visse punkter i går. Men mit hovedindtryk er, at der fra venstres og fra konservativ side er en vilje til at gå ind i et positivt samarbejde på mange af de områder, som vi beskæftiger os med her. Jeg har forstået, at venstre og de konservative